

Близко до ума е да се направи прѣдположението, че въ разговора си съ Гонто-Биронъ, той е тълкувалъ възгледитѣ на желѣзния канцеръ. Или пъкъ е оправдалъ мнѣнието, което Бисмаркъ тенденциозно разпространявалъ по неговъ адресъ: „като изпие три чаши вино, той незнае какво бръщолеви“.

Мисията на Радовичъ въ Петербургъ имала двѣ цѣли; първата се отнасяла до общоевропейски политически въпроси и по източнитѣ работи: втората била повѣрителна и то само за Франция. Радовичъ билъ натоваренъ да разбере какво поведение би държала Русия, въ случай на една война между Германия и Франция. „Какво би най-много ви се харесало, питалъ той Горчакова и какво бихте искали въ Турция“. Нѣмскиятъ дипломатъ познавалъ добръ слабата страна на руската политика и затова повдигналъ прѣдъ руския канцлеръ източния въпросъ; той подозиралъ, че Русия приготвяла нѣщо на Балканитѣ и се стараяла да я окуражи, като искалъ само да обезпечи нейния неутралитетъ въ една евентуална война на Германия съ Франция. „Нищо повече отъ това което имаме, отвърналъ Горчаковъ; нашата политика на Балканитѣ е да поддържае мира. Мирътъ е толкозъ необходимъ за несчастнитѣ народи на Балканския полуостровъ, колкото и за Европа“.

Очевидно е, че френското правителство прѣживявало единъ критически моментъ. Това ясно е изложено въ едно писмо на Деказъ до генералъ Ле Фо. Ние ще прѣдадемъ съдържанието на цѣлото това писмо, датирано отъ Парижъ 29 априлъ, новъ стилъ.

„Любезний генерале, нѣмамъ по-вече какво да ви кажа отъ онова, което съдържа моята официална кореспонденция. Обаче, азъ искамъ да ви съобща, колко ние цѣнимъ вашата енергия и вашата смѣла постѣпка, колко сж скжпи за насъ думитѣ, които е изказалъ прѣдъ Васъ Негово Величество Александръ II и канцлерътъ му. Не се колебаея да припиша на тѣхъ именно успокоението на духоветѣ въ Берлинъ и тукъ. Нашиятъ посланикъ въ Берлинъ, който считаше положението за много критическо, сега е на мнѣние, че опасността е прѣдотвратена. Прѣди нѣколко дена императоръ Вилхелмъ I казалъ на нашия